

La col·lecció Emaús vol oferir llibres de lectura assequible que ajudin a viure el camí cristià en el moment actual. Per això porta el nom d'aquell poble cap a on anaven dos deixebles desesperançats quan es van trobar amb Jesús, que es va posar a caminar al costat seu, i els va fer entendre i viure la novetat de l'Evangelí.

Ignacio Otaño

**La Bona Nova
de la setmana**

Cicle A

Col·lecció Emaús 135
Centre de Pastoral Litúrgica

Director de la col·lecció Emaús: Josep Lligadas

Disseny de la coberta: Mercè Solé

© Edita: CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA
Nàpols 346, 1 – 08025 Barcelona
Tel. (+34) 933 022 235 – Fax (+34) 933 184 218
cpl@cpl.es – www.cpl.es

Primera edició: setembre 2016

ISBN: 978-84-9805-566-5
Dipòsit legal: B 20426-2016

Printed in UE

Imprimeix: Open Print S.L.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Ignacio Otaño

La Bona
Nova
de la setmana

Cicle A

EMAÚS 135

CPL
editorial

Ascensió del Senyor

UNA EXPERIÈNCIA MÉS PROFUNDA

En aquell temps els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren.

Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món». (Mt 28,16-20)

* * *

Hi ha persones de bona voluntat que han aportat molt a la humanitat i, tanmateix, abandonen aquest món sense haver trobat sentit al seu pas per la terra. El premi Nobel de fisiologia i medicina de 1959, Severo Ochoa (1905-1993), deia una mica abans de morir: «Sento anar-me'n d'aquest món sense saber exactament on he estat».

Per la seva part, el filòsof romanès Emile Cioran (1911-1995), que avorria de ser anomenat filòsof i assegurava que no aguantaria ni un sol dia en el paradís, es preguntava: «¿Com explicar aleshores l'enyorança que en sento?». I afegia: «No l'explico; viu en mi des de sempre, era en mi abans que jo».

En contrast amb aquesta enyorança es pot considerar una enquesta realitzada per l'escriptor Josep M. Gironella (1917-2003) vers la meitat dels anys noranta.

Una gran part de les personalitats que es declararen creients contestaren negativament a la pregunta de si havien tingut alguna experiència de caire religiós. Més explícit fou José M. Aznar, aleshores cap de l'oposició que, després de dir que no havia tingut cap experiència religiosa, afegí: «Tampoc l'espero, ni n'experimento cap desig».

Jesús comprèn les dificultats de veure-hi més fons i d'eleva la vista més amunt i més enllà del que es veu o es toca. No rebutja ningú i admet els qui el segueixen amb pas vacil·lant: entre els qui assisteixen al seu comiat *alguns dubtaren*.

L'Ascensió de Jesús ens invita a mirar més enllà de l'immediat. El secretari general de Càritas espanyola, Sebastián Mora, creu que «avui dia, sense una espiritualitat viva és impossible de tenir un compromís amb el món de la pobresa. Penso que la pregària i la visió contemplativa de l'activitat és absolutament indispensable per al compromís amb els més pobres».

Quan s'acomiada, Jesús deixa als seus l'encàrrec de no guardar-se per a ells mateixos el tresor que han rebut. Els anima a *convertir tots els pobles*, és a dir, a facilitar a les persones la trobada amb el Mestre; a *ensenyar a guardar tot el que jo us he manat*, o sigui, a viure i transmetre els valors evangèlics viscuts amb ell que ens fan més humans i construeixen una humanitat millor.

Per realitzar tot això no calen idees genials o ser superdotat ni fer plans estratègics extraordinaris que vagin atropellant al seu pas. En l'evangelització «cal passar d'elefants a formigues» (P. Richard). El Sínode

de Bisbes sobre la nova evangelització (7 a 28 d'octubre de 2013) destacava la importància de la família en l'educació de la fe del nen i concretava l'aspecte de la pregària. «És útil per als pares de resar amb el nen per habitar-lo a reconèixer la presència amant del Senyor. Això els permet de ser testimonis autoritzats davant del mateix nen».

Pentecosta

L'ESPERIT I NOSALTRES

El vespre d'aquell mateix diumenge els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus.

Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres».

Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor.

Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres».

Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó». (Jn 20,19-23)

* * *

El 5 d'agost de 1968, el patriarca d'Antioquia, Ignasi Hazim, en la inauguració de la Conferència ecumènica d'Uppsala (Suècia), pronuncià un discurs sobre l'Esperit Sant que alguns qualificaren de memorable. Com en tot extracte, queden paràgrafs sencers sense reproduir...

Sense l'Esperit, Déu és lluny; Crist pertany al passat; l'Evangelí és lletra morta; l'Església, una simple organització; l'autoritat, despotisme; la missió, propaganda; el culte, una evocació màgica; el comportament cristià, una moral d'esclaus... Però gràcies a l'Esperit, Déu és proximitat infinita, infinita Ten-

dresa, Amor-Amistat, Presència viva, Misericòrdia entranyable, Trinitat-Família, misteriosa Llar, el gran Amic de l'home, que vol la seva plena realització com a actiu col·laborador seu, i que respecta tremolosament la seva llibertat. Aleshores l'adoració no és esclavatge sinó «l'èxtasi d'amor».

Amb l'Esperit Sant, Déu per a nosaltres és *Abbà*. I nosaltres som per a ell fills petits entranyablement estimats...

Sense l'Esperit, Jesús és simplement un personatge històric, que va viure i que pertany irremissiblement al passat, que ens deixà certament un magnífic exemple de vida i un esplendorós missatge doctrinal, però res més... Amb l'Esperit, en canvi, Jesucrist està infinitament viu i present i és la persona més actual de l'univers, contemporani de tots els homes. Més íntim a nosaltres mateixos que nosaltres mateixos.

Sense l'Esperit de Jesús, l'autoritat és poder i domini. Sense l'Esperit, l'autoritat es converteix en autoritarisme o en permissivitat... En canvi, amb l'Esperit Sant, l'autoritat és *diakonia*, servei humil, d'amor als germans i, per la mateixa raó, un autèntic servei d'alliberament, que garanteix i promou la vertadera llibertat dels fills de Déu.

Sense l'Esperit, la vida «cristiana» deixa de ser veritablement *cristiana*, perquè ja no és una vida en Crist i des de Crist; i deixa també de ser també veritablement *espiritual*, perquè ja no és una vida en l'Esperit i des de l'Esperit. I la moral es fa una «moral d'esclaus»... Tanmateix, amb l'Esperit Sant, la vida és, de veritat,

cristiana i espiritual, presos aquests adjectius en el seu sentit més rigorós i profund. Perquè Crist i l'Esperit són de veritat els autèntics protagonistes d'aquesta vida i la persona humana es *deixa guiar*, «viure» i *vivificar per ells*, assolint d'aquesta manera el cim més alt d'humanització i de divinització.

Santíssima Trinitat

AMOR QUE S'EXPANDEIX

En aquell temps Jesús digué a Nicodem: «Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu». (Jn 3,16-18)

* * *

El forner empra tres elements diferents: la farina, el llevat i l'aigua. Són tres elements diferents la unió dels quals fa possible el pa.

Aquest és un dels molts exemples, imperfectes com tots ells, que s'empren per tractar d'acostar-se al concepte de Déu u i tri, «tres persones distintes i un sol Déu vertader».

Com tots els exemples que es posen conjuminant l'u i el tres, es queda molt curt a l'hora d'explicar el significat de la Trinitat. De moment vol dir que «el Déu únic no és un Déu solitari i mort, que Déu és més aviat, en

si mateix, vida i amor» (W. Kasper). Compartir perquè estima és substancial a Déu.

El text evangèlic d'avui posa en relleu que l'amor de Déu no es redueix a l'esfera divina interna sinó que es fa entrega a l'ésser humà. I és que, com deia Goethe, «un cor que estima una persona no pot odiar ningú». I el poeta anglès Rupert Brooke (1887-1915) assegura «una vegada que algú estima, perquè tal vegada se l'ha ensenyat a estimar, estima bé, vull dir, estima tothom i tot. El que és conegut i tot el que té vida».

Perquè el seu amor trinitari no pot ser excloent. Déu el comparteix amb cadascun dels homes i dones en el món. Per això, segons Teilhard de Chardin (1881-1955), «en nom de la nostra fe tenim el dret i el deure d'apassionar-nos per les coses de la terra». El Fill no ha estat enviat al món *per condemnar el món sinó per salvar el món gràcies a ell*.

El propi Teilhard de Chardin lamenta la incòmoda divisió interior que es dona en alguns cristians entre entrega a Déu i treball en el món. Pensen que el temps transcorregut a l'oficina, a l'estudi, al camp o a la fàbrica és cosa que no té res a veure amb Déu. És important la intenció de realitzar l'acció per respondre al que Déu vol de mi; a això m'hi ajudarà la pregària que guïï el meu desig. Al mateix temps cal «alimentar un amb l'altre, l'amor de Déu i el sa amor al món».

Jesús, el Fill enviat pel Pare, estimà tan apassionadament el món que lliurà la vida per ell. De la mateixa manera, el cristià s'ha d'apassionar en la pròpia activitat quotidiana amb la convicció que està col·laborant

així a l'acompliment del món en Crist. No hi pot haver separació entre culte i vida sinó que, com insisteix Pau, cal fer de tota la persona, en la seva integritat de ser i de fer, un culte agradable a Déu. «Oferiu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable» (Rm 12,1). No en va diu el Concili Vaticà II que «encara que cal distingir acuradament entre progrés terrenal i creixença del regne de Crist, amb tot, el progrés terrenal, en tant que pot contribuir a ordenar millor la societat humana, interessa moltíssim al regne de Déu».

Corpus Christi

CONVIDATS A LA TAULA

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu baixat del cel. Qui menja aquest pa viurà per sempre. Més encara: el pa que jo donaré és la meva carn: perquè doni vida al món».

Els jueus es posaren a discutir. Deien: «¿Com s'ho pot fer aquest per donar-nos la seva carn per menjar?»

Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podreu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té la vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa viuran per sempre». (Jn 6,51-58)

* * *

Diu el papa Francesc: «L'Eucaristia, si bé constitueix la plenitud de la vida sacramental, no és un premi per als perfectes sinó un generós remei i un aliment per als dèbils».

És que l'Eucaristia és la Cena d'aquell qui *menjava amb els pecadors*. Que Jesús mengi amb els pecadors significa l'acollida i el perdó de Déu, que accepta la comunió

amb el pecador. Que Jesús ressuscitat comparteixi la taula amb els seus deixebles, els quals abans l'havien abandonat, significa que, amb tot, són readmesos a taula com a convidats.

És un signe sensible de perdó. Des d'aquesta perspectiva, l'Eucaristia és *el sagrament de la tendresa de Déu*. Com diu el propi papa Francesc, «l'Església està cridada a ser sempre la casa oberta del Pare». L'Església ha d'actuar com Jesús, que compartia el menjar amb tota mena de persones sense excloure mai ningú.

La tendresa de Déu que el comensal acull cal portar-la al germà. A vegades no resulta fàcil la *reconciliació*. Un es pot sentir tan ferit que es veu incapaç de perdonar. La invitació a la taula que personalment em fa Jesús em pot ajudar a anar superant, amb l'ajut dels germans, els meus odis i rancors. Ja és un pas respondre amb un sí, tot i que sigui tremolós, a la proposta de Jesús.

Jesús no excloué ningú dels seus àpats. Però és evident que compartí el seu menjar preferentment amb els més pobres. Per això, els primers cristians subratllaven la *fracció del pa*, acció que servia per anomenar la seva reunió. Es partia el pa per distribuir-lo. La «fracció del pa» i el *servei als pobres* anaven connaturalment units. S'actualitzava així la multiplicació dels pans i es posava en pràctica el que havia dit Jesús: «Doneu-los de menjar vosaltres». Tan importants eren i tan units anaven Eucaristia i ajuda als pobres que, per a sant Ignasi d'Antioquia (segle II), els heretges del seu temps són els qui «s'abstenen de l'Eucaristia i de la pregària, i

s'abstenen així mateix d'exercir la caritat amb els presos, amb els famolencs i els assedegats».

Jesús assegura que ell és el pa viu que ha baixat del cel i que *el qui menja d'aquest pa viurà per sempre*. Això suposa intentar d'avançar cada dia en la *comunió* amb Jesús també en les actituds i criteris de vida, sense desanimar-nos pel fet de veure'ns limitats, amb defectes... i pecadors.